

[Dohrmann]

slet, slet ikke i den størrelsesorden, vi her taler om. Med de priser og med den inflation, vi har, er det slet ikke utænkeligt, at den dag vejforbindelsen står færdig – hvis det nogen sinde sker – vil man blive præsenteret for en regning, der lyder på et sted mellem 1.500 og 2.000 kr.

Hvordan tror hr. Arne Melchior at de udenlandske turister, som hr. Arne Melchior ellers udfolder prisværdige anstrengelser for at få til landet, vil reagere, når de i brochurer kan se, at der er en fast forbindelse over Storebælt, og at de skal betale og de så bliver præsenteret for en regning af den størrelsesorden? Hvis jeg ikke gætter helt forkert, så tror jeg, de vil flygte skrigende ud af landet. De vil aldrig glemme den oplevelse, de havde i Danmark, og det er jo ikke just positivt.

Men hvorom alting er – jeg skal gentage det, det bliver nok for 10. gang: Vi har intet imod en fast forbindelse, hvis staten holder sine fingre væk.

Det, man har aftalt, er noget af det mest tosede, man næsten kan forestille sig. Alene det, at det udføres i to etaper, gør projektet alt, alt for dyrt.

Folk, der har forstand på det her – dem har vi da heldigvis nogle stykker af her i landet – ryster på hovedet, og de sætter et stort, stort spørgsmålstegn ved hele måden, at man trods den viden, man havde, overhovedet besluttede sig, og også det, der senere er sket med hensyn til en boret tunnel.

Ikke som medlem af Fremskridtspartiet, men mere som borger i det her samfund føler jeg mig i allerhøjeste grad utryg ved, at det nu er temmelig sikkert, at hele dette milliardprojekt ruller af stablen. Der er én ting, vi skal gøre os fuldstændig klart, og det er, at når først man er et par hundrede meter ude i vandet, så er der ingen vej tilbage. Så bliver man ved. Det er man nødt til, fordi hverken hr. J. K. Hansen eller hr. Ikast eller trafikministeren kan tåle, at sådan et politisk monument står og rager ud i vandet.

Det er selvfølgelig også sørgeligt – nu kommer den radikale ordfører snart til – at Det Radikale Venstre har foretaget denne kovending. Siden De Radikale blev belønnet med nogle ministerposter, er de blevet påfaldende tavse. Nu om lidt vil hr. Larsen-Ledet sandsynligvis stå op og holde en forholdsvis kort tale og sige, at de jo er medlemmer af en regering, og de er nødt til at acceptere den aftale, der er indgået.

Det er skrækeligt, at et helt parti, på samme måde som hr. Risgaard Knudsen m.fl., sælger sin sjæl, er til salg for nogle lusede ministerposter. Hr. Risgaard Knudsen fik dog trods alt noget asfalt brugt oppe i Nordjylland, men for Det Radikale Venstre er det de her ministerposter, det gælder. Det er sørgeligt, at folketingsmedlemmer er til salg på den måde. Det er – ja, jeg skal lade være med at sige, hvad jeg mener om det.

Dette projekt vil selvfølgelig være skyld i – ud over det, vi talte om under et tidligere punkt – at mange investeringer andre steder i landet må udgå. Pengene forsvinder ud i Storebælt. Det vil selvfølgelig også være ensbetydende med, at de mange milliarder kroner, som bliver anvendt til noget så dødt som en fast forbindelse over Storebælt, vil mangle til investeringer i erhvervslivet.

Dermed har jeg fuldstændig tilbagevist det, hr. J. K. Hansen stod og talte om, at det ville give beskæftigelse. Vel vil det ej. Det er da rigtigt, at der vil blive nogle delvis offentligt ansatte beskæftiget ved at bygge den faste forbindelse over Storebælt, så de, der skal på ferie i København, kan komme hurtigere over og sidde et par timer mere nede i »Grøften« i Tivoli. Men det vil gå ud over produktiviteten i den private sektor. Derfor er hele den aftale og alt, hvad der er udsigt til nu løber af stablen, kun at betegne som det rene galimatias.

Det blev sagt af en af ordførerne, at sådan noget skal man vedtage, når beskæftigelsen ikke er for høj. Det, det drejer sig om, er ganske rigtigt at få folk i beskæftigelse, men det er ikke ligeegyldigt, hvor folk kommer i beskæftigelse. Hvis det bare drejer sig om at få folk sat i arbejde, kunne man sætte dem til at grave et stort hul herude på Slotspladsen, og når de så var færdige med det, kunne de jævne det igen. Var der så stadig væk ikke nogen tilbud om beskæftigelse, kunne de grave det op én gang til. Det er åbenbart filosofien bag hele dette projekt.

(Kort bemærkning).

J. K. Hansen (S):

Jeg har nu i hele ti minutter siddet med den opfattelse, at hr. Dohrmann ligesom skulle have tiden til at gå, for jeg tror ikke, der er nogen i denne sal, der har fundet ud af, hvad det egentlig var, hr. Dohrmann talte om.